

„Nebýváme na pódiu moc naštvaní“

TEXT: FILIP PELOUŠEK

Svěží pojetí synthpopu, neotřelé love songy a nálepka česky zpívajícího boybandu. Good Times Only definují všechny zmíněné znaky, což dokládají jejich dosavadní dvě alba *Pěkný chvíle* a *Ted' na to myslím*. O přípravě nového alba, ale i svobodě bez producerského dohledu jsme si povídali přímo ve zkušebně kapely s jejím třipětinovým zastoupením, Filipem, Zdeňkem a Lukášem.

Foto: Kuba Zeman

Vaše druhá deska *Ted' na to myslím* spatřila světlo světa před rokem a půl, jak se za ní teď ohlížíte?

Zdeněk: *Ted' na to myslím* je pro mě takové děťátko, které už dorostlo. Jsou na něm písničky, u kterých si člověk zpětně řekne, že by je rád zrychlil. Jinak si ale myslím, že je deska napsaná hrozně hezky, a jsem za ni moc rád. Hodně nás posunula a písničky, které z desky hrajeme naživo, neuvěřitelně fungují.

Filip: Zpětně jsem přesvědčený, že oproti první desce šlo o velký posun, což je pro mě osobně extrémně důležité. Logicky s každou další napsanou písničkou, ať už se zahodí, nebo ne, se trošku vyvíjí, jakým způsobem člověk píše. Kdybych chtěl být hnidopich, tak bych si mohl říct, že tímto způsobem bychom už dneska některé věci nenapsali. To album je ale zkrátka záznam toho, jak jsme byli nastavení v daném období. Ted' je načase jít zase dál.

Lukáš: Na druhou stranu, kdyby člověk nikdy neměl pocit, že starší písničky můžou být lepší, a nic by na nich neměnil, tak by nemohl pozorovat žádný pokrok. Je důležité se otočit a říct si, že jsme spokojení, jak album zní, ale zároveň je naprosto fér přiznat, že teď bychom ho udělali už úplně jinak.

Poprvé jste na minulé desce pracovali způsobem, kdy jste psali nové songy společně.

Pokračujete takto i při přípravě nového materiálu?

Filip: Cítím, že na předchozí studiové jsme tento společný postup objevili a teď ve spolupráci mezi sebou žijeme mnohem komfortněji. Nic před sebou neschováváme. Dříve jsem si například nechával texty hodně pro sebe a nebylo mi příjemné je vymýšlet na místě před ostatními. Ted' si ale vezmu na chatě při soustředění knížku básní a zkouším rovnou freestylovat. Postupujeme tak teď mnohem častěji a je pro nás důležité, že si dokážeme navzájem říct, co se nám nelíbí, ale zároveň se i podpořit v dobrých nápadech.

Zdeněk: Přesně tak. Jsou dny, kdy se ti vůbec nechce tvořit hudbu, chodit na koncerty, říkáš si jen, že se vším sekneš. Pak jsou ale zase dny, kterým říkáme „hudební svátek“ a ve kterých si uvědomíme, že děláme něco, co nás všechny hrozně baví, děláme to dlouho, ten moment víme, že přesně takhle to má být.

Foto: Kuba Zeman

Spousta kapel zároveň postupně zjišťuje, že není třeba, aby hráli všichni v jeden moment. Měli jste s tímto někdy problém, nebo je to věc, kterou jste si až tak vštěpovat nemuseli?

Zdeněk: Myslím, že jsme to uměli od začátku. Každý měl svůj „partík“, ale nikdy jsme se navzájem nebili. Dané je to i postupně přibývajícím elektronikou a syntákami, kdy ti dojde, že tohle spektrum opravdu nepotřebuje všechny nástroje.

Filip: Jsem ale přesvědčený, že Kuba Kaifosz (pseudonym Lazer Viking, pozn. red.) na tento prvek naší hudby měl výrazný vliv. Právě proto i debutová deska *Pěkný chvíle* pracuje často s negativním prostorem. Na *Ted' na to myslím* je tento prvek přítomen už trochu méně. Momentálně ještě více zahušťujeme, ale pořád s vědomím, že je nutné nepřehnat to s jednotlivými ingrediencemi. Když například nesedí už sedmý nebo osmý kytarový part, tak přijde chvíle, kdy už

musí zaznít, že tahle písnička možná opravdu nepotřebuje kytaru.

Jaké je poprvé připravovat desku bez producerského dohledu, obzvláště takového, jakým byl Kuba Kaifosz?

Filip: Jako když se dostaneš do puberty. **Zdeněk:** Najednou si uvědomíš, že můžeš všechno. Korigujeme se ale navzájem, každý si tak trochu hraje na Kaifosze vůči nápadům toho druhého. Funguje to, myslím, dobře. Jsme schopní rozpoznat, kdy už je něco dobré a můžeme se posunout k dalšímu nápadu, aby inspirace mohla začít zase od nuly.

Lukáš: Hodně jsme zrychlili. rámci formování jednotlivých songů a jejich celkového zvuku. Díky tomu, že máme jasnější představy, netápeme už tolik jako dřív.

Filip: Už se třeba nečeká šest měsíců, než napíšu nějaký zpěv, ale jen pět. Co nás vždy dožene k psaní nových věcí, je, když se omrzí náš aktuální koncertní set.

Těžko se z veselého místa zpívá o strastech.

Chceme ho pak doplnit o nové nápady a zahrát si co nejrychleji nové skladby.

Když už se bavíme o přípravě nové desky – jak jste s ní daleko?

Filip: Když se nás někdo ptá, tak pendlujeme mezi dvěma termíny. Jeden je podzim letošního roku, což je ale hodně ambiciózní představa, a druhý je začátek roku 2026. Řekl bych, že teď máme třeba až devět věcí, které jsou založené na funkčních základech, z čehož u pěti

z nich si začínáme být opravdu jistí jejich podobou. Brzo se ale dostaneme v psaní materiálu do bodu, kdy se přehoupneme přes polovinu příprav.

Doposud byly vaším nejvýraznějším tématem vztahy, i když závěr druhé desky nabízel i jiná témata. Přijde v tomto směru posun?

Filip: Mám v tomto směru lehce déjà vu, protože při psaní debutové desky jsem zažíval rozchod a teď jej prožívám zase. Nemyslím si ale, že by to nutně znamenalo, že půjde o rozhodovou desku. Za ni se dá určitě považovat první album, protože s tímto tématem pracovaly od začátku do konce. Skutečnost rozchodu se ale do nahrávky v určité formě nevyhnutelně propíše. Bude teď na zbytku písniček a na dalším procesu, jak ji tam tematicky zakomponujeme. Čeho se stane hlavní oblouk celé desky. Je to

podobné vzniku nové písničky, kdy občas víš už dopředu, co jejím prostřednictvím chceš sdělit, ale někdy jenom chrlíš nápady a teprve v průběhu zjistíš, co skutečně chceš napsat. A podobně ve finální fázi pracujeme s celým albem.

Nebyla jistým úkrokem ke všeobecnějším tématům písnička *Takhle se nedá žít z poslední desky*? Zachycuje stavy „mikrodepresí“, pro které člověk nemá úplně důvod, protože se jinak má vlastně skvěle.

Filip: Je pravda, že *Takhle se nedá žít* představovala nějaký boj proti opaku-jícím se tématům v našich písničkách a možná i snahu komentovat jiné věci. Sám můžeš ale vidět, kam písnička došla. Sice ten splín máš, ale zároveň cítíš, že na něj nemáš nárok. Spousta lidí se má mnohem a mnohem hůř. Těžko se z nějakého veselého místa zpívá o strastech, když jich naštěstí tolik v životě zase není. Zatím.

Nemáte pocit, že byste teď bojovali s nějakými strastmi?

Filip: Jo, ale spíše s těmi vnitřními, než že by nás ovlivňovalo něco, co se děje kolem nás. Čemu se hlavně vyhýbám, je to, abych mluvil za někoho jiného než za sebe. Určitě nějaké vnější vlivy do mého songwritingu vstupují, ale komentovat něco pro ostatní nebo někomu něco vysvětlovat určitě není moje role.

Zdeněk: My se zkrátka cítíme pořád dobře v těch love sonzích. Nebýváme na pódiu moc našťvaní.

Téměř od začátku je s vámi spjata označení boyband, což podle vašich slov funguje i jako způsob, jak se odlišit od všeobecné škatulky indie rock pop. Není vám tato škatulka už nepohodlná?

Lukáš: Myslím, že hranice této škatulky nejsou zase tak těsné, že bychom se do nich nechtěli dál řadit.

Filip: Třeba Bibione si říkájí boyband, a jsou v ní jenom samý holky. Jak ale říkáš, šlo o vymezení se, kdy každá akce nás označovala jako indie pop a synthpop, a my jsme to chtěli trošku rozbít. Byla v tom i nějaká porce nadsázky, ale i fakticky je označení pořád správné, jsme opravdu boyband. Nevzdával bych se toho.

Zdeněk: Zároveň pod označením boyband můžeš ve své tvorbě udělat v podstatě cokoliv. Vneseš do ní texty ať už

Foto: Michal Drahný

o lásce, nebo o čemkoliv dalším a ve stejný moment můžeš být neuvěřitelně rozkročený mezi žánry.

Jak jsou pro vás důležité kapelní rituály?

Filip: Je to už takový český evergreen, odjet s kapelou na chatu a udělat na ní desku. Pro nás je ale důležité někdy vypadnout z prostředí, kde se setkáváme pořád, a odjet někam, kde to nikdo nemá blízko domů a nevymluví se, že má domluvenou večeři nebo že musí jít brzo spát. Možnost uklidit se někam společně, psát a skládat novou hudbu, ale zároveň odpočívat a užívat si je něco, na co se vždycky neuvěřitelně těšíme. Zároveň změna prostředí podmiňuje, jaké věci v něm vznikají. Třeba na chatě napíšeme jiné věci než tady ve studiu. Starší rituál byl potkávat se každou neděli na Lukách, podle kterých se jmenuje první EP *Nedělní Luka*.

Lukáš: Zároveň se v rámci tvorby těžko vypadá z našeho komfortního prostředí, kde máme vše snadno dosažitelné.

Když pak člověk někam převáží techniku, je to přece jen komplikovanější. Ale jak říká Filip, změna prostředí podporuje úplně jiný druh nápadů.

Když jsme u lokací spojených s kapelou, máte nějaké vysněné místo, kde byste si chtěli zahrát naživo?

Lukáš: Třeba ještě jednou v kasárnách by to bylo hezký.

Zdeněk: Rád bych si zahrál ještě jednou právě na Lukách, kde jsme začali jako kapela a jednou jsme tam hráli na lokálním festivalu, kde poprvé a naposled hrály všechny kapely, které mají něco společného s místní osadou pod Medníkem, odkud pocházejí i bratři Nedvdové nebo Laura a její tygři.

Filip: Mě napadá ještě jedna věc. Jednou jsme hráli na vimperském majále, kde jsme teda hodně vyčnívali. Od té doby se nám mockrát nestalo, že bychom se dostali na místo, kde máme pocit, že tam nějakým způsobem nepatříme. Opravdu mě láká dostat se někam,

Je to už takový český evergreen, odjet s kapelou na chatu a udělat na ní desku.

kde bys naši kapelu neočekával, a vyzkoušet si, jak na nás budou lidé reagovat.

Co vás teď jako kapelu čeká?

Filip: Bohužel to není koncertování, které mi už trochu chybí. Čeká nás ale hlavně dopsání alba. Předtím vydání singlu, ke kterému by bylo fajn někde zahrát, což znamená nazkoušení části nové tvorby. A zahrání nové písničky naživo, což se nám dlouho nestalo, takže na to se moc těším.

Zdeněk: A přátelství. Vedle toho nás čeká nějaké zamyšlení se nad vizuálem k novým věcem, protože to zase nabírá úplně jiný směr. A chci zažít mosh pit na našem koncertu. ●

Foto: Kuba Zeman